

משהו על רחל

גם אנדה אחותה הפיסקית, תנו
 לחיים, זכורה לטוב). רק אשה הקרה
 לבאד הקויה ויכולה לתחזר את התנ
 אהורנית בכך וכך מאות שנה, בכך
 דורות. והיא החזירה ולא החזירה
 וגם זה סודה העצום. ששת התנו
 שלה מדברת אל לנו, אל אסירי הע
 והברזל של ימינו. היא לא רק גוף
 לעצמה את קרקע הילדות — היא נש
 נשרים בין הקרקע הזאת האבו
 וכינונו. לישנה הפשוטה, התמימה
 דתית, לישן חיות בלתי מוחש
 שעברה ולא תשובנה עוד — היא
 עם זה לשוננו, לשון דורנו, חל
 החדשה ביותר ותהישה ביותר. ו
 היא גם ביטוי ראשוני, בתולדו לש
 ציון של ימינו, לדור אשר לעצמו
 החורין מן הקתרה אל המתישה
 הרות המשוטטת אל החימר המוצק
 לינוק מחדש חלכ עולם, כדי למ
 יסוד לעצמו בהמוטט העליות; וכע
 במתישה הוא נושא את השמים בל
 ובפלחן את החומר שכינת הרות
 תתלק ממנו.

קשר נרדו מצפה להתרה על ידי
 השירה העברית החדשה, שירת המציל
 אות של ארצנו המתחדשת. אין לה
 קרקע של לשון לינוקה. היא, שבכל
 העמים היא מיוגית מן הקרקע ומסימה
 עליה עליות — אצלנו מוטל עליה
 לרדת מן העליות וליצור את הקרקע.
 כי שפת התנוקות ועמיתהאציות בתוכנו
 איננה עדיין קרקע. מין הוא הפסולת
 של תרבויות זרים. וקשה הנסיון מאד;
 להתחיל מן הקרקע, פירוש הדבר —
 המעטת הדמות, ביטול היש. כי אצל
 עמים אחרים יבד עומדים בעליות ובד
 יום למעלה מהן. לבנות במיתם עליות
 על גבי עליות — מפנה צפויה לבנין.
 באין יסוד, באין קרקע, רחל תללק את
 הפלא הזה של מתן קרקע לשונות לשירה
 ארצישראל, של יצירת שירת ילדות
 בימי ויקנה. כאן גדולתה, כאן החומיה.
 גדולה ישחיא בתחומים, תחומים שהם
 סוד הגדולה, שירת רחל היא שפה
 התנוקות האמיתית בלשונו המתחדשת,
 שפת הרועים והעינות — עתה, באמצע
 המאה העשרים, כשהשמים נמלחו בעשן
 המכונות והאדן בנסתה ברזל וזפת. רק
 אשה יכלה לתילל את הפלא הזה. (ובאן

תוצ"ה.